

## [Nøhr.]

der blandt de i 1934—35 fra Landet til samtlige Provinsbyer indvandrede enlige Personer kun var 1877, der i Aarets Løb fik Kommunehjælp, altsaa unge og ældre tilsammen, og disse 1877 Personer fik kun udbetalt tilsammen 177 000 Kr. eller gennemsnitlig ca. 90 Kr. hver. Saa kan enhver regne ud, at Forestillinger om, at en væsentlig Del af de 15 000—20 000 Personer, som i 1935 angaves at mangle som Arbejdskraft i Landbruget, lever inde i Byerne af offentlig Understøttelse, kun er fri Fantasi. Sandheden er utvivlsomt den, at de indflyttede unge fra Landet i de allerfleste Tilfælde opnaar Beskæftigelse i Byerne, men en Del af Byernes egen Arbejdskraft skubbes ud og bliver ledig.

Aarsagerne til, at de unge flytter ind, har efter min Tro intet med Sociallovgivningen at gøre. Jeg tror heller ikke, at Aarsagerne kan søges i Lønforholdene, da de unge ubestrideligt kan opnaa gode Lønninger i Landbruget i disse Aar. Indvandringen til Byerne tror jeg i de allerfleste Tilfælde skyldes en Følelse hos de unge af, at Mulighederne for hurtigt at naa frem til en Stilling, som de kan leve af, som de kan gifte sig paa, er større i Byerne end ude paa Landet. Og dette Forhold kan der kun bødes effektivt paa ved en Udstykningslovgivning eller ved Landbrugsreformer.

De Forslag, Venstre har stillet om Indskrænkning i Understøttelsen, vil intet ændre i dette Forhold, og jeg noterer da ogsaa, at Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kjær, anerkendte dette i sin Ordførertale forleden, idet det ærede Medlem Hr. Kjær udtalte, at Lovforslagene ikke løste Spørgsmaalet om at skaffe Landbruget Arbejdskraft. Denne Udtalelse er der Grund til at understrege. Det ærede Medlem tilføjede imidlertid, at Forslagene dog efter hans Mening ophævede det Misforhold, at Samfundet giver Understøttelse til Personer, der kan faa Arbejde. Hermed er vi imidlertid borte fra den erhvervsmæssige Side af Sagen, og inde paa en almindelig Drøftelse af, om Sociallovgivningen er for slap, om den i for høj Grad aabner Mulighed for Misbrug fra arbejdsmodvillige Personers Side. Men heller ikke til at raade Bod paa dette Forhold kan jeg se, at Venstres Forslag er tjenlige.

Forslaget om under visse Forhold, nemlig naar der er Mangel paa Arbejdskraft inden for et Erhvervsomraade, at standse enhver Understøttelse af Arbejdsløsheds-kasserne til ugifte Personer, som er i Stand til at udføre det paagældende Arbejde, er

det efter min Opfattelse umuligt at vedtage — det strider mod hele den Opbygning af Arbejdsløshedsforsikringen, som Venstre ved baade i 1932 og 1933 at stemme for Arbejdsløshedsloven selv har været med til at fastlægge. Arbejdsløshedsforsikringen, saaledes som den virker herhjemme, er opbygget saaledes, at Arbejderne i Kraft af de meget betydelige Kontingenter, de selv indbetaler, erhverver sig Ret til en vis Understøttelse under en Arbejdsløshed, som de ikke selv er Skyld i. Det er meget store Tal, der er Tale om. I det sidste Aar har Arbejderne saaledes af en samlet Understøttelse saavel i ordinær Arbejdsløsheds-kassehjælp som i Fortsættelseskassehjælp paa ca. 70 Mill. Kr. selv udredet ca. 40 Mill. Kr. eller langt over Halvdelen.

Forsikringen er bygget op paa den enkelte Persons økonomiske Ydelse, og Retten til Understøttelse maa derfor ogsaa afhænge af den enkelte Persons Forhold. Man kan ikke uden videre ophæve denne Ret for en vis Gruppe af Kassens Medlemmer, man kan ikke fratage de ugifte Medlemmer deres Rettigheder, blot fordi de er ugifte, og uden Hensyn til, om man kan anvise dem Arbejde. Naar Retten til Understøttelse skal bortfalde ved en forsikringsmæssig Ordning, maa det begrundes i et utilladeligt Forhold, som er udvist af det Medlem eller de Medlemmer, hvis Rettigheder man vil have ophævet, og dersom Venstre mener, at Bestemmelserne i den gældende Lov om de Tilfælde, hvor Understøttelsen til den enkelte skal bortfalde, er for slappe, maa det stille Forslag, der tilsigter at raade Bod herpaa, i Stedet for at møde med et saa udflydende og med Forsikringsprincippet stridende Forslag som det, Partiet her har fremsat.

Men er de paagældende Bestemmelser for slappe? Jeg tror, at der i visse Kredse af Befolkningen raader den Opfattelse, at de er det, og at det altsaa er for let og forbundet med for ringe Risiko at omgaa Lovens Bestemmelser. Maaske kan det da være nyttigt for en Gangs Skyld at trække de gældende Bestemmelser frem og se, hvad de egentlig gaar ud paa; det er ikke for ofte, dette Forhold er blevet klarlagt for Befolkningen.

Loven fastslaar, at Hjælp fra en Arbejdsløsheds-kasse ikke maa ydes til Medlemmer, hvis deres Arbejdsløshed skyldes, at de uden fyldestgørende Grund har forladt deres Arbejde eller vægret sig ved at overtage et anvist Arbejde, eller hvis den skyldes overdreven Nydelse af berusende Drikke, Ufordragelighed over for Arbejds-